

Levél az Országgyűlés elnökéhez
Kérelem a népszavazás alkotmányos oltalmára és soron kívüli
fogadásra

Ej. 2004.0754

Dr. Szili Katalin elnök asszony részére
Országgyűlés
Budapest

Tisztelt Elnök Asszony!

A Magyarok Világszövetsége nagy elégtétellel nyugtázta az Országgyűlés 2004. szeptember 13-án egyhangú szavazattal meghozott határozatát, mellyel elrendelte a külhoni magyarok alanyi jogú magyar állampolgárságának kérdésében a kötelező ügydöntő országos népszavazás megtartását. Elégtételünk első sorban annak szólt, hogy a szavazat egyhangúságában az Országgyűlés valamennyi tagjának maradéktalan alkotmány- és törvénytiszteletét láttuk megtestesülni: az Országgyűlés magára nézve kötelezőnek tekintette a Magyar Köztársaság Alkotmányának azon rendelkezését, mely kimondja, hogy több mint kétszázezer magyar választópolgár akaratának kifejezése azt, jelenti, hogy a nép - mint legfőbb hatalom - magához vonta az adott kérdésben a döntés jogát.

Annál kellemetlenebb érzéssel fogadtuk annak hírért, hogy a Tisztelt Ház alig egy héttel később, 2004. szeptember 20-án tárgysorozatra vette a kisebbik ellenzéki párt törvénymódosító indítványát, mely a népszavazásra bocsátott kérdéshez való rokonulása révén, azzal versengővé válik. Amikor ez utóbbi határozatát nagy szótöbbséggel meghozta, a Tisztelt Ház tételes alkotmánysértést követett el, miként azt az Alkotmánybíróság 52/1997. sz. alkotmányértelmező határozata egyértelműen kimondja. A kötelező népszavazás esetén az **Országgyűlés köteles** minden feltételt teljesíteni a szavazás megtartására: *"E kötelessége magába foglalja a tartózkodást is minden olyan döntéstől vagy mulasztástól, amely befolyásolná vagy megghiúsítaná a független és közvetlen hatalomgyakorlás megvalósítását, s köteles más szerveket is távol tartani ettől."*

"A népszavazási kezdeményezést tehát már az aláírások benyújtásától kezdve (és nem csak a hitelesítés megtörténtétől) közvetlenül az Alkotmány alapján abszolút védelem illeti meg." –

mondja ki az Alkotmánybíróság alkotmányértelmező határozata, amely az állam minden szereplőjére kötelező.

A már megkezdett kötelező népszavazási eljárási folyamat megzavarásától és megghiúsításától való tartózkodás kötelessége minden, a népszavazásban érintett szervnek **"a Kormánytól kezdve az Országgyűlésig és a köztársasági elnökig"** – fejt ki az Alkotmánybíróság határozata.

Ezzel szemben, az alkotmányos oltalmi időszak kezdete óta - a kötelező ügydöntő országos népszavazást kezdeményező több mint 320 ezer támogató aláírás átadásának időpontja - 2004. július 2. óta, az Országgyűlés négy ízben követett el alkotmánysértést. Először július 9-én, azzal, hogy befogadta az MDF versengő indítványát, másodszor augusztus 25-én amikor kijelölte az illetékes bizottságot, harmadszor szeptember 15-én, amikor a Rendészeti Bizottság megtárgyalta, és negyedszer, a legsúlyosabban, szeptember 20-án, amikor az Országgyűlés plenáris ülése arról döntött, hogy az Alkotmánybíróság vonatkozó határozatának tételes tiltása ellenére, tárgysorozatára veszi a már elrendelt, kötelező ügydöntő országos népszavazással versengő indítványt.

Az Alkotmánybíróság említett határozata egyértelműen kimondja, hogy **a kötelező népszavazási kezdeményezés „támogatottságának teljesülése automatikusan a képviseleti szerv fölé helyezi a közvetlen hatalomgyakorlást.** Az Országgyűlés az adott népszavazási kérdés tekintetében végrehajtói szerephez kerül, s azt kell biztosítani, hogy a közvetlen hatalomgyakorlás eljárását ne fenyegetse semmi, egészen az eredményes népszavazásig”.

A kötelező népszavazás garanciarendszerének egyik alapelve „a kötelező népszavazás természetétől idegen, azt megzavaró beavatkozások kifejezett tilalma – ide tartozik a képviseleti szervek közbeavatkozása saját népszavazási kezdeményezéssel – a közvetlen hatalomgyakorlás eljárási folyamata alatt. **Az eljárás minden pontján, ahol – elsősorban a képviseleti szervek részéről – olyan döntés születik, amely a folyamatot megzavarhatja, a bírói, illetőleg alkotmánybírósági jogorvoslat alkotmányos követelmény.**”

Tisztelt Elnök Asszony!

Az Alkotmánybíróság fent idézett, vonatkozó határozatának ismeretében tisztelettel és szeretettel, de egyben a leghatározottabban kérem Önt, helyezze a népfelség folyamatban lévő megnyilvánulását alkotmányos oltalom alá. Kérem, ne járuljon hozzá, hogy a kötelező népszavazásnál alacsonyabb rendű törvénykezdeményezés, mely képviseleti oldalon születik, bármi módon megzavarhassa a népfelség közvetlen gyakorlását.

Egyben kérem, szíveskedjék a Magyarok Világszövetségének elnökét, mint a kötelező ügydöntő országos népszavazás kezdeményezőjét soron kívül fogadni, annak érdekében, hogy a népszavazás érdemi előkészítésével kapcsolatos javaslatainkat kifejthessük.

Tisztelettel és szeretettel

Budapest, 2004. szeptember 30-án

Patrubány Miklós

Levél a köztársaság elnökéhez
Sürgős javaslat a népszavazás időpontjára

Ej.2004.0768

Dr. Mádl Ferenc köztársasági elnök úr részére

Sándor Palota

Budapest

Tisztelt Köztársasági Elnök Úr!

Az Országgyűlés által ez év során elrendelt két kötelező ügydöntő országos népszavazás egyikének kezdeményezőjeként fordulok Önhöz.

Jogászok álláspontja szerint a Köztársasági Elnök úr a mai napon kell kitűzze az első, a kórház-magánosítást elutasítását kérő ügydöntő népszavazást. Jóllehet a Magyarok Világszövetsége a második, a külhoni magyarok magyar állampolgárságának kedvezményes honosítással történő visszaállítását kérő ügydöntő népszavazás kezdeményezője, mégis az első népszavazás időpontjával kapcsolatban keresem meg sürgősséggel Önt.

A kettős állampolgárság kérdésében kiírandó, kötelező ügydöntő országos népszavazást elrendelő országgyűlési határozat ellen benyújtott állampolgári kifogásokat tegnap tárgysorozatára emelte az Alkotmánybíróság. Ennek következtében reális esélye van annak, hogy a két ügydöntő népszavazást azonos időpontra lehessen időzíteni. A Magyarok Világszövetsége elvi alapon, már a népszavazás kezdeményezésekor úgy határozott, hogy a magyar nemzet határok fölött átfelölő egységét megcélzó népszavazás olyan kiemelkedő fontosságú, hogy azt más kérdéssel megzavarni nem kívánatos. Most, miután a magyar nép akarata folytán egy másik kötelező ügydöntő országos népszavazási kezdeményezés a mienkkel közel egy időben jut el a kiírás küszöbére, **a Magyarok Világszövetsége fejet hajt a népakarat és az Úr rendelete előtt, és kész elfogadni a két népszavazás egyidejű megtartását.** Így megtakarítható legkevesebb 3 milliárd forint, amely összeg Magyarország költségvetésben számos hézag pótlására alkalmas.

Miután a kórházak magánosítását elrendelő törvényt már az Alkotmánybíróság hatályon kívül helyezte, és ez által a népszavazásra bocsátandó kérdés részben oka-fogyottá vált, nem kétséges, hogy a két

népszavazás közül a másodiknak, a kettős állampolgárságról szóló kérdésnek összehasonlíthatatlanul nagyobb a jelentősége. Ezért bátorodom a következőkben, a két népszavazás azonos időpontjára magam javaslatot előterjeszteni.

A fentiekre való tekintettel, valamint tudomásul véve, hogy a már jogerőre emelkedett népszavazási határozat által annak megtartására kiszabott utolsó lehetséges időpont 2005. január 2. a Magyarok Világszövetsége nevében kezdeményezem és kérem Köztársasági Elnök urat, hogy válassza ennek időpontjául 2004. december 26-át. Jó esély teremődik ekként arra, hogy a kettős állampolgárság kérdésében kiírandó kötelező ügyszűntő országos népszavazást is erre a napra lehessen időzíteni.

A magyar nemzet oly drámaian szétszaggatott egységének mai politikai eszközökkel való helyreállítását lehetővé tevő kötelező ügyszűntő országos népszavazás egy olyan kiemelkedő esemény a magyar nemzet életében, amelynek ünnepélyes magasztosságot szavatolhat Karácsony másodnapjára történő kiírása. Ekkor adott lehet Magyarország polgárainak lelkében az a béke és odafigyelés, amely ehhez a történelmi jelentőségű aktushoz szükséges. Gondoljunk csak országalapító Szent István királyunk megkoronázására, ami a történészek többségének álláspontja szerint ugyanezen a napon történt.

Ha ez a döntés szűletik, Krisztus Urunk karácsonyi eljövetele meghozhatja a magyar nemzet általunk hön áhított, újbóli egységét.

Abban a reményben búcsúszom, hogy soraim érdemben hozzájárulhatnak a Magyarország és a magyar nemzet számára legjobb döntés meghozatalához, búcsúszom, és állok Köztársasági Elnök Úr rendelkezésére, amennyiben e kérdésben esetleges tanakodásra hozzám kívánna fordulni.

Nemzetünk felemelkedésébe vetett hittel búcsúszom, és maradok Tisztelettel és szeretettel

Budapest, 2004. október 13-án

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének
elnöke

Megszűletik a külhoni politikusok teljes egysége MÁÉRT Nyilatkozat a népszavazási igenek mellett MÁÉRT-(KORMÁNY+MSZP+SZDSZ)

Nyilatkozat a kettős állampolgárságról

A Magyar Állandó Értekezlet 2004. november 12-én Budapesten ülésező valamennyi részvevője elfogadta azt a nyilatkozatot amelyet a magyar kormány és a kormánykoalíció pártjai megtagadtak aláírni. A valamennyi határon túli szervezet, a Fidesz, az MDF és a Magyarok Világszövetsége Nyugati Régiója által aláírt nyilatkozat felkéri a magyar választópolgárokat, hogy december 5-én a kettős állampolgárságról szóló ügyszűntő népszavazáson szavazzanak igennel.

Alább közzé tesszük a nyilatkozat teljes szövegét.

Nyilatkozat

1) Felkérjük a magyarországi választópolgárokat, hogy a december 5-ei népszavazáson minél nagyobb számban vegyenek részt és mondjanak igent a kettős állampolgárságra.

2) Kijelentjük, hogy a kettős állampolgárság intézménye a határok módosítása nélküli nemzeti újraegyesítés további eszköze.

3) Felkérjük a magyar kormányt, a magyarországi pártokat és társadalmi szervezeteket, hogy a népszavazási kampányban tartózkodjanak a túlzó kijelentésektől, a demagógiától és minden olyan megnyilvánulástól, amely hangulatot próbál szítani a határon túli magyarsággal szemben.

4) Sikeres népszavazás esetén felkérjük a Magyar Országgyűlést, hogy a nemzetközi példákat követve és a magyar költségvetés realitásait figyelembe véve olyan állampolgársági jogszabályt alkosson, amely egyszerre garantálja a határon túli magyarság szülőföldön való megmaradását és az akadálytalan kapcsolattartást az anyaországgal.

Aláírók:

Markó Béla, Romániai Magyar Demokrata Szövetség

Kasza József, Vajdasági Magyar Szövetség

Kovács Miklós, Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség

Jakab Sándor, Horvátországi Magyarok Demokratikus Közössége

Tomka György, Muravidéki Magyar Önkormányzati Nemzeti Közösség

Deák Ernő, Észak és Nyugat-európai Magyar Szervezetek Szövetsége

Bugár Béla, Magyar Koalíció pártja

Ágoston András, Vajdasági Magyar Demokrata Párt

Gajdos István, Ukrajnai Magyarok Demokratikus Szövetsége

Juhász Sándor, Magyar Egyesületek Szövetsége

Hámos László, Hungarian Human Rights Foundation

Dávid Ibolya, Magyar Demokrata Fórum

Orbán Viktor, Fidesz-Magyar Polgári Szövetség

Léh Tibor, Magyarok Világszövetsége Nyugati Régiója

*"Segíts, hogy az emberáru lók szutykát
erővel győzze a szív,
szép szóval a száj!"*
Nagy László

Az MVSZ eláll a Duray Miklós ellen folytatott pertől

Csütörtökön Budapesten ülésezett a Magyarok Világszövetségének elnöksége. Az elnökség úgy döntött, hogy visszavonja azt a pert, amelyet még 2001-ben indított Duray Miklós ellen, a Szövetség jó hírnevét súlyosan sértő kijelentései miatt. Az MVSZ elnökségének döntését az indokolta, hogy egy héttel korábban, a Magyar Állandó Értekezlet /MÁÉRT/ ülésén Duray Miklós fellépése teremtette meg a külhoni magyar szervezetek teljes egységét a kettős állampolgárságról kezdeményezett népszavazás kérdésében.

A Magyarok Világszövetségének hétvégi, tisztújító küldöttgyűlését előkészítő ülésén, az MVSZ elnöksége elfogadta Patrubány Miklós javaslatát, mellyel kezdeményezte annak a pernek a visszavonását, amelyet a Szövetség három éve folytat Duray Miklós ellen. Emlékeztet, hogy 2000. decemberében Duray Miklós több ízben becsmérő szavakkal illette a Magyarok Világszövetségét. Annak idején ez a rágalomsorozat jelentősen hozzájárult az MVSZ költségvetési támogatásának megvonásához, melyet azóta sem állítottak vissza.

Az MVSZ elnöke azzal indokolta meg javaslatát, hogy hitelt érdemlő értesülések szerint a MÁÉRT ülésén, négy órás vita után Duray Miklós bejelentette, hogy csak olyan nyilatkozatot fog aláírni, amely egyértelműen felszólítja Magyarországot polgárait, hogy december 5-re kiírt ügydöntő népszavazáson szavazzanak igennel a kettős állampolgárságra. Duray elszántságán megtört a kormánypártok akarata. Ugyanakkor kristályosodási pontként hatva, felsorakoztatta a javaslat mellé az egymással szemben álló magyar szervezeteket.

A per visszavonásával az MVSZ elnöksége méltányolni kívánja Duray Miklós fellépését. Ugyanakkor lépését jelzésértékűnek szánja, amellyel a nemzeti egységre és szeretetre hív fel.

Budapest, 2004. november 19.

MVSZ Sajtószolgálat

Utolsó levél a köztársaság elnökéhez
Felszólalását kérem az Országgyűlés alkotmányértései ellen

Ej: 2004.0830

Dr. Mádl Ferenc köztársasági elnök úr részére
Magyar Köztársaság
Budapest

Tisztelt Köztársasági Elnök Úr!

Önhöz fordulok, Magyarország államfőjéhez, aki megtestesíti az ország egészét, és örködik az államszervezet demokratikus működése felett.

Köztársasági Elnök Úr – hatáskörében eljárva – tűzte ki 2004. december 5-re a két népszavazást, így a kettős állampolgársággal kapcsolatos népszavazást is, melyet a Magyarok Világszövetsége kezdeményezett.

A népszavazás végrehajtási szakaszában számos olyan jelenség tapasztalható az Országgyűlés és a Kormány részéről, amely ellenkezik az Alkotmánnyal és többek között az Alkotmánybíróság 52/1997./X.14./ AB. alkotmányértelmező határozatával.

Az Alkotmány 2. § (2) bekezdése szerint "A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja."

"Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Alkotmány 28/C. §-ának (2), illetőleg (4) bekezdésében szabályozott népszavazás közötti viszonyt az határozza meg, hogy az Alkotmány 2. §-ának (2) bekezdésében a népszuverenitás egyik gyakorlási formájaként megjelölt közvetlen hatalomgyakorlást a maga teljességében a 28/C. § (2) bekezdése szerinti – kötelezően elrendelendő – népszavazást valósítja meg. A közvetlen hatalomgyakorlás a népszuverenitás gyakorlásának kivételes formája, amely azonban kivételes megvalósulása eseteiben a képviseleti hatalomgyakorlás fölött áll. A kötelezően elrendelendő népszavazást tehát elsőbbség illeti meg a 28/C. § (4) bekezdésében meghatározott, a népképviseleti és a közvetlen hatalomgyakorlás elemeit egyaránt tartalmazó, mérlegelés alapján elrendelhető népszavazással szemben."

Az Alkotmánybíróság határozatában kimondta: "Az ügy ura a közvetlen hatalomgyakorlás mindegyik ismérvét tekintve a "nép". A népszavazás Alkotmányban meghatározott "hatáskörén" (28/C. § (5) bekezdés) belül az Országgyűlésnek nincs lehetősége sem a

kezdeményezés, sem a kikényszeríthetőség befolyásolására. Ellenkezőleg, köteles minden "kiszolgáló", megvalósító cselekményt teljesíteni a szavazás megtartására, majd pedig annak eredménye szerint eljárni. E kötelessége nemcsak a szükséges eljárási tennivalókra terjed ki, hanem magában foglalja a tartózkodást is minden olyan döntéstől vagy mulasztástól, amely befolyásolná, vagy megghiúsítaná a független és közvetlen hatalomgyakorlás megvalósítását, s köteles más szerveket is távol tartani ettől."

"A kezdeményezés támogatottságának teljesülése automatikusan a képviseleti szerv fölé helyezi a közvetlen hatalomgyakorlást. Az Országgyűlés az adott népszavazási kérdés tekintetében végrehajtói szerepbe került, s azt kell biztosítania, hogy a közvetlen hatalomgyakorlás eljárását ne fenyegetse semmi, egészen az eredményes népszavazásig, amikor ez a kötelessége tartalmira fordul (ti. a döntés végrehajtására)."

Az Alkotmány és az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatát teljes mértékben figyelmen kívül hagyva, az Országgyűlés és a Kormány mindent elkövet, hogy a december 5-ére kitűzött népszavazás eredménytelen, vagy az általa manipulált módon "legyen eredményes".

Az Országgyűlés és bizottságai előtt folyamatosan tárgyalják a "Nemzetpolgár", Szülőföld Program", "Szülőföld Alap" szabályozására vonatkozó országgyűlési határozatot, illetve törvény-tervezetet.

Szemben az Alkotmánybíróság határozatában kimondott figyelmeztetéssel – tartózkodás "minden olyan döntéstől vagy mulasztástól, amely befolyásolná, vagy megghiúsítaná a független és közvetlen hatalomgyakorlás megvalósítását" – a népszavazás eredményét meg sem várva, törvényt akarnak alkotni. Szándékuk egyértelmű: az állampolgárok félrevezetése, elbizonytalanítása.

Tájékoztatom Köztársasági Elnök Urat, hogy az alkotmányértés tényére, már két hónappal ezelőtt levélben figyelmeztettem az Országgyűlés elnökét, frakcióvezetőit, és minden képviselőt. Tettem ezt akkor, amikor csupán egy héttel az ügdyöntő népszavazást egyhangú szavazattal elrendelő döntése után, 2004. szeptember 20-án, ugyanaz az Országgyűlés tárgysorozatra emelte az MDF-nek a népszavazással versengő törvénytervezetét. Felszólalásom eredménytelennek bizonyult.

Ugyancsak tájékoztatom Köztársasági Elnök Urat, hogy ugyanezzel a panasszal, mint a népszavazás kezdeményezői már megkerestük az

Országos Választási Bizottságot, kérve, hogy élve törvény adta jogkörével, és az Alkotmánybíróság fent idézett határozatára hivatkozva, vessen gátat az Országgyűlés és a Kormány sorozatos alkotmány- és törvénytörő kampánylepéseinek. Az OVB elhárította a döntéshozatalt.

Kérem Köztársasági Elnök Urat, az Alkotmányban biztosított jogkörében eljárva, hasson oda, hogy az Országgyűlés hagyjon fel alkotmánytörő magatartásával, és hagyja érvényesülni a népfelség elvét, a népszuverenitás gyakorlásának kivételes formáját, a kötelező ügydöntő országos népszavazás útján.

Egyben tisztelettel kérem Köztársasági Elnök Urat, szíveskedjék engem, mint a kezdeményező szervezet képviselőjét személyes meghallgatás keretében fogadni, hiszen utolsó magyarországi instanciaként fordulunk Önhöz.

Amennyiben a Köztársasági Elnök Úr felszólalása elmaradna, avagy eredmény nélkül végződne, a népszavazás tisztaságának szavatolása érdekében kénytelenek leszünk nemzetközi fórumokhoz folyamodni.

Soron kívüli intézkedésében bízva búcsúzom és maradok,
tisztelettel és szeretettel

Budapest, 2004. november 25-én

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének
elnöke

Levelem másolatát megküldtem Dr. Szili Katalin, az Országgyűlés elnöke részére is.

Fellobban a gyűlölet lángja Patrubány Gergely emléktáblájának megrongálása

Előbb az alábbi hír született:

Megemlékezés Budapest nagy kórházépítőjéről

Több civil szervezet rendezésében koszorúzási ünnepségre kerül sor holnap, november 28-án, 11.00 órakor Budapesten, a Vámház krt. 13 szám alatti ingatlan előtt.

Amint az EÖGY-Kulturális Egyesület meghívójából kiderül,
**az ünnepség keretében Budapest nagy kórházépítőjéről és első
tishti főorvosáról, Patrubány Gergelyről**
emlékeznek meg, akinek több mint negyedszázados ténykedéséhez
fűződik

a **Szent László**, a **Szent Imre** kórházak építése, és a **Szent Rókus**
kórház bővítése.

*A rendezvényre meghívták a család ma élő leszármazottait,
köztük Patrubány Miklóst, az MVSZ elnökét, aki ezen a
rendezvényen fejti ki álláspontját a kórházak privatizációjáról
népszavazásra feltett kérdésről.*

Budapest egyesült székesfőváros első tishti főorvosának nevéhez Budapest csatornázása és a levegő tisztasága fölötti örködés is fűződik. Országgyűlési képviselőként, Patrubány Gergely volt az első magyar közegészségi törvény előterjesztője. A Vámház körüti emléktáblát kinevezésének centenáriumán, 1974-ben állíttatta Budapest Főváros Tanácsa.

Az emléktábla huzamosabb ideig hiányzott a helyéről, ahonnan az ingatlan felújítása miatt távolították el. A megemlékezést szervező egyesületek felújították az emléktáblát, mert kegyeletstörőnek találták, hogy a felújított épületre hosszas késlekedés után a kopottas állapotában helyezték azt vissza.

Budapest, 2004. november 27.

MVSZ Sajtószolgálat

Később, a népszavazást követő éjszakán emlékét meggyalázták: vastag piros festékekkel öntötték le Budapest egyesült székesfőváros első tishti főorvosának emléktábláját. Erről a sajtó hírt természetesen nem adott, hisz nem a szovjet felszabadítók emlékművét érte a gyalázat.

Levél a miniszterelnökhöz
Kihívás december 3-ra, nyilvános televíziós vitára

Ej: 2004.0840 b.

*Nemzeti fény a cél.
Hogy elérjed,
forrj egybe, magyar nép.
Kölcsey Ferenc*

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr részére
Magyar Köztársaság

Tárgy: nyílt levél

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

November 28-án az alábbi levelet küldtem Önnek, melyre mostanáig semmi választ nem kaptam. Annak ellenére sem, hogy ma a titkárságomról többször telefonon érdeklődtek a miniszterelnöki hivatal illetékes államtitkárságán.

Ezek után Önnek a ma reggeli rádiónyilatkozatában megfogalmazott vádjai: *"valamit titkolnak, sőt vitatkozni sem mernek, gyáván menekülnek a vita elől."* teljes mértékben visszaszállnak Önre, hisz jelen esetben épp Ön nem mer kiállni a népszavazást kezdeményező szervezet vezetőjével.

Reménykedve, hogy mégis ki mer állni, várom válaszát.

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének
elnöke

Budapest, 2004. november 30-án 16:00 óra

Kihívás

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr

Hiller István miniszter, MSZP elnök úr

Kuncze Gábor frakcióvezető, SZDSZ elnök úr részére

Tisztelt Uraim!

Mint a külhoni magyarok magyar állampolgárságának kedvezményes honosítással történő visszaállítása érdekében elrendelt kötelező ügyszavazás országos népszavazás kezdeményezője, ezennel

december 3-ra, kihívom az urakat egy nyilvános televíziós vitára.

Amikor indítványomat megteszem, azzal a szándékkal teszem, hogy a közöttünk fennálló éles szemléleti különbségből kirajzolódó vita nyújtson elegendő eligazodási pontot Magyarország szavazó polgárainak, azért, hogy december 5-én ne csak a szívük, hanem eszük szerint is, felelős döntést hozhassanak.

Indítványomat azután teszem meg, hogy sok-sok ilyen irányú bíztatást kaptam a világ minden sarkából, és nem kétséges, hogy ezzel több millió magyar állampolgár igényének felelnék meg.

Mint a népszavazás kezdeményezője, ragaszkodnék ahhoz, hogy mindhárman részt vegyenek ezen a vitán, miként ahhoz is, hogy ezt a vitát élő-egyenesben sugározza a magyar közszolgálati televízió - esetleg az egész magyar közszolgálati média. A választópolgárok érdekeit tartom szem előtt, amikor azt is kérem, hogy valamennyiünk számára ez a vita legyen a kampánycsend beállta előtti utolsó médiaszereplés.

Nemzetünk felemelkedésébe vetett hittel búcsúszom, és maradok tisztelettel.

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének elnöke
Budapest, 2004. november 28-án

Törvényt a külhoni magyarok magyar állampolgárságának visszaállítására!

A Restitutio in integrum konferencia

Zárónyilatkozata

A Magyarok Világszövetségének székházában kétnapos konferenciára került sor magyarországi és külhoni magyar egyházak, civil és politikai szervezetek képviselőinek részvételével. A Konferenciát az érdemi továbblépés szándéka hívta életre, a külhoni magyarok magyar állampolgárságának visszaállítására kezdeményezett, 2004. december 5-i népszavazás jegyében.

A Konferencia középpontjában az a törvénytervezet állt, melyet Körömi Attila független országgyűlési képviselő dolgozott ki, és amely a népszavazáson többségi IGEN-nel támogatott kérdés szellemében, a külhonban élő magyarok számára elérhetővé tenné a magyar állampolgárságot anélkül, hogy ennek érdekében Magyarországra kellene telepedniük.

A tanácskozás áttekintette az elmúlt évtized magyar-magyar párbeszédét a kettős állampolgárság tárgykörében. Ezt követően áttekintette a Kárpát-medencében alkalmazott megoldásokat, valamint az Európai Unió államainak joggyakorlatát.

A Konferencia kezdeményezőit és résztvevőit az a szándék vezényelte, hogy fórumot teremtsenek mindazoknak, akik ma nem vehetnek részt a törvényhozás munkájában.

A Konferencia célja volt továbbá annak kidomborítása, hogy a Magyarok Világszövetsége mindig is a politikai erőkkkel folytatott párbeszéd és az ebből születő törvényi megoldások híve volt. Az MVSZ csak akkor folyamodott és folyamodik a jövőben is a népszavazás eszközéhez, ha megbizonyosodott arról, hogy nincs esélye az egyeztető és problémamegoldó politikai párbeszédnek. A december 5-i népszavazás megteremtette a lehetőséget a parlamenti megoldáshoz. Most az Országgyűlésen a sor.

A Konferencia résztvevői a maguk és a több mint másfélmillió igennel szavazó nevében:

1. Kéri az Országgyűlést, hogy a két nap múlva kezdődő tavaszi ülésszak során vegye tárgysorozatára a külhoni magyarok magyar állampolgárságának visszaállítására születt törvényi kezdeményezéseket, és tegye lehetővé számukra, magyar állampolgárságuk kérelmükre történő – akadálymentes honosítással való – visszaállítását. E folyamat előmozdítására az Országgyűlés hozzon létre ad hoc bizottságot, vagy bízza meg az emberi jogi, egyházügyi és kisebbségi bizottságot, amelynek tegye feladatául a külhoni magyar szervezetek - beleértve a Kárpát-medencei térségen kívülieket is - vezetőinek részvételét.

A kormány legújabb, a külhoni magyarokra vonatkozó kezdeményezésével kapcsolatban, kijelentik, hogy üdvözlendőnek tartanak minden olyan indítványt, amely a külhoni magyarok és a magyar állam közötti kapcsolatok ápolását megkönnyítené, azokat szorosabbra fűzi. Ugyanakkor minden felet arra kérnek, hogy óvakodjanak az elodázó, félrevezető pótcselekvésektől.

Felhívják a figyelmet arra, hogy a magyar állampolgárság visszaállítása, annak minden magyar számára alanyi jogon való elérhetővé tétele az első számú nemzetstratégiai cél, amelyet semmi más nem pótolhat.

2. Kéri: a magyar állam haladéktalanul tegye lehetővé, hogy magyar állampolgárságukat egyoldalú nyilatkozattal visszanyerhessék mindazok a szomszédos államokban élő, vagy onnan elszármazott magyarok, valamint az ők leszármazottai, akik magyar állampolgárságukat születésükkel szereztek meg.

Ez az indítvány azokra a személyekre vonatkozik, akik magyar állampolgárságukat a Magyar Népköztársaság által 1958-1979 között megkötött kétoldalú megállapodások következtében veszítették el, amely megállapodásokat a magyar állam 1990-ben felmondott. A felmondás következtében a megállapodás semmis, és semmissé kell váljék az általuk okozott kár is!

Ezeknek a nemzettársainknak magyar állampolgársága él. Azt kétségbe vonni senkinek nem áll jogában, még akkor sem, ha a magyar állam mulasztása folytán a kárvallottak állampolgársága jelenleg még alvó állapotban van.

3. Elítéli, hogy a magyar kormány és a kormánypártok a NEM szavazat és a népszavazástól való távolmaradás mellett kampányoltak. Különösen súlyosnak tartják, hogy a kampány megtévesztő, valótlan állításokra épült, és olyan alantas, közösségromboló érzelmeket állított a nemzet egységesülési törekvésével szembe, mint az önzés és az irigység. A kormányoldal által folytatott kampány tagadja a történelmi magyar nemzet létjogosultságát, a területi elvre zsugorítva, és a telehasra züllesztve le annak fogalmát.

Ezzel a szemlélettel szemben ajánlják a NEM-re biztatóknak megszívlelésre az Írországból a külföldi írek státusáról készült jelentést: "A külföldön élő írek az ír nemzet integráns része és ekként kell kezelni és elismerni őket. Amint az alkotmány elismeri, a nemzeti hovatartozás lényegében identitás és nem terület kérdése. Azok, akik elhagyták az országot, részei maradtak és maradnak a nemzetnek." Írországból ma három és félmillió ír állampolgár él, határain kívül pedig másik hárommillió.

A külhoni magyarokat, akik nem elhagyták hazájukat, hanem akarataik ellenére nagyhatalmi döntéssel elcsatolták őket hazájuktól, és egy emberöltő alatt akár 5-6 állam polgáraivá is válhattak anélkül, hogy szülőföldjüket elhagyták volna, még inkább meg kell illesse a magyar állampolgársághoz való alanyi jog.

4. Kéri az Országgyűlést, vizsgálja felül, hogy lehet-e kormánytag vagy országgyűlési képviselő az, aki titokban más állam polgára is.

Álláspontjuk szerint a képviselőjelöltek a jelölésük előtt, illetve a vagyonnyilatkozatra kötelezett tisztségviselők tisztségük elfoglalása előtt hozzák nyilvánosságra esetleges kettős vagy többes állampolgárságukat.

Ha pedig lenne életvitelszerűen Magyarországon lakó politikus, aki egyúttal más állam polgára is, és a népszavazást megelőzően a NEM szavazatra vagy a távolmaradásra buzdított, azt erkölcsi hullának és a magyar nemzet ellenségének tekintik.

5. Megállapítják, hogy a Magyarok Világszövetsége és félszáz magyarországi civil szervezet népszavazási kezdeményezése egy évtized alatt következetesen végigjárt út utolsó állomása, egy szerves folyamat vége.

A magyarországi sajtót és politikumot súlyos felelősség terheli ennek a szerves folyamatnak az elhallgatásáért.

6. Kijelentik, hogy a 2004. december 5-i népszavazás, mindamelllett, hogy nem bizonyult üggyöntő erejűnek, kétségbevonhatatlanul előremutató hozadékkal bír:

- Soha nem tapasztalt egységbe tömörített minden külhoni magyar politikai szervezetet. Azok is, akik korábban tévováztak, vagy ellene beszéltek - remélhetőleg visszafordíthatatlanul - a kettős állampolgárság, azaz a külhoni magyarok magyar állampolgársága visszaállításának híveivé váltak.

- Minden magyarországi és külhoni magyar történelmi keresztény egyház egyértelműen és visszavonhatatlanul állást foglalt, az igen szavazatra bízott. Ezzel nem csak a magyar nemzet egysége és ebből fakadóan élete mellett foglaltak állást, hanem visszatértek ahhoz az évezredes gyakorlathoz, mellyel a magyar nemzet életének sorsdöntő pillanataiban az egyház állást foglalt és híveivel sorsközösséget vállalt.

- Azáltal, hogy a magyar állam felelős intézményei - Országos Választási Bizottság, Alkotmánybíróság, Országgyűlés, Köztársasági Elnök - egytől egyig pozitívan véleményezték a népszavazásra bocsátott kérdést, egyszer és mindenkorra véget vetettek annak az obstrukciós gyakorlatnak, amellyel a magyar nemzet egységének ellenzői - arra való hivatkozással tagadták meg a külhoni magyarok magyar állampolgárságának visszaállítását - hogy az sértené a párizsi békeszerződést, az EU jogrendjét vagy a kisantant országok valamelyikével megkötött, illetve bármely hatályos nemzetközi szerződést, amelynek Magyarország részese. A másfél éves népszavazási folyamat bebizonyította, hogy a külhoni magyarok magyar állampolgárságának visszaállítása végső soron, egyedül és kizárólag a magyar politikai osztály akaratától függ.

- A népszavazás bebizonyította, hogy nem deviancia Trianonról és annak következményeiről beszélni. A külhoni magyarok magyar állampolgárságának visszaállítása nem csak számukra, hanem Magyarország számára is - élet és halál kérdése.

7. Köszöntik azokat az egyházi vezetőket, akik a népszavazás során egyértelműen az IGEN szavazatra bízották híveiket és Magyarország polgárait.

Nagyrabecsülésükről biztosítják a történelmi magyar keresztény egyházak vezetői közül azokat, akik elfogadták a Magyarok Világszövetsége által e cselekedetükért felajánlott *A Magyar Nemzetért* ezüstérmet, név szerint:

Ft. Csete Szemesi István - délvidéki magyar református püspök,
Ft. Dolinszky Árpád - délvidéki magyar evangélikus püspök,
Ft. Dr. Hegedüs Loránt - református püspök,
Ft. Húzsvár László - nagybecskereki római katolikus megyéspüspök,
Ft. Dr. Pap Géza - erdélyi magyar református püspök,
Ft. Péntes János - szabadkai római katolikus megyéspüspök,
Ft. Tempfli József - nagyváradai római katolikus megyéspüspök,
Ft. Rázmány Csaba - unitárius püspök,
Ft. Schönberger Jenő - szatmári római katolikus megyéspüspök

8. Sajnálattal állapítják meg, jóllehet a Konferencia szervezői - a népszavazás során kialakult példás egység jegyében - meghívták valamennyi külhoni magyar politikai szervezet vezetőit, a meghívást csak kevesen fogadták el. Ez annál meglepőbb, mert egy hónappal korábban a szabadkai nyilatkozat aláírásával még a kettős állampolgárság mellett foglaltak állást.

A rendkívül sok ismeretlent és fontos támpontot feltáró Konferenciáról való távolmaradásukkal az ügy érdemi tárgyalásához szükséges információtól fosztották meg magukat.

A Konferencia Zárónyilatkozatához való utólagos csatlakozás lehetősége az RMDSZ, az MKP és a VMSZ számára is nyitott.

9. Felkérlik a Magyarok Világszövetségét, hogy folytassa a magyar nemzet egységének megteremtéséért vívott harcát. Üdvözlük a külhoni magyarok magyar állampolgárságáért kezdeményezett törvény-támogató Konferencia megszervezését.

Egyben felkérlik a Magyarok Világszövetségét, hogy amennyiben az Országgyűlés ennek az évnek a végéig nem hozná meg a várva várt törvényt a külhoni magyarok állampolgárságára vonatkozó törvényt, fontolja meg és szükség esetén kezdeményezzen újabb népszavazást, mindaddig, amíg a magyar nemzet egységét helyre nem sikerül állítani.

10. Jelen Zárónyilatkozatot, valamint a Konferencián elhangzott előadásokat tartalmazó kötetet eljuttatják valamennyi országgyűlési képviselőhöz, és elérhetővé teszik minden érdekelt fél számára.

Budapest, 2005. február 12-én

A Restitutio in integrum Konferencia résztvevői

A külügyi szóvivő tévedései

Szakértők szerint a délvidéki magyarok magyar állampolgárok

A külhoni magyarok 'alvó' és lappangó magyar állampolgárságáról tartott ma rendkívüli sajtótájékoztatót Patrubány Miklós, Dr. Gaudi-Nagy Tamás és Körömi Attila, országgyűlési képviselő. Dr. Gaudi-Nagy Tamás, Európa-jogi szakjogász szárnalmasnak nevezte a külügyminisztérium szóvivőjének, Polgár Viktornak védekezését, aki megpróbálta cáfolni a délvidéki magyarok fennálló magyar állampolgárságának tényét. Körömi Attila országgyűlési képviselő szerint a külügyi szóvivő szakmai álláspontja szégyenletes.

Patrubány Miklós tegnapelőtt délután a délvidéki Adán jelentette be: az MVSZ jogi vizsgálódásainak eredményeként állítható, hogy a délvidéki magyarok többségének teljes körű magyar állampolgársága lappangó módon fennáll. Az újvidéki Magyar Szó tegnapi számában tudósított az MVSZ elnökének adatai bejelentéséről. A budapesti külügyminisztérium szóvivője azonnal reagált a hírre. "Mielőtt valaki hamis reményeket ébreszt, jó, ha tisztába jön a valóságos helyzettel – hangsúlyozta Polgár Viktor. A szóvivő elmondta, hogy a második világháborút lezáró párizsi békeszerződés semmisnek nyilvánította az 1938 utáni határmódosításokat, az állampolgárságról pedig az 1948-ban a magyar parlament által elfogadott LX. törvény 5. fejezete foglalkozik, amely kimondja, hogy a magyar állampolgárok azok, akik 1948. január 1-jén Magyarország területén élnek." – olvasható szó és betű szerint a külügyminisztérium honlapjának mai nyitó hírében.

Dr. Gaudi-Nagy Tamás, Európa-jogi szakjogász alaptalannak nevezte Polgár Viktor külügyi szóvivő nyilatkozatát, és a maga jogi álláspontját ekként foglalta össze:

"A párizsi békeszerződés nem rendelkezett a visszatért, majd ismét elcsatolt területeken élő magyarság magyar állampolgárságáról.

A szóvivő által hivatkozott 1948. évi LX törvény nem fosztotta meg magyar állampolgárságuktól azokat a volt Jugoszlávia területén élő magyarokat, akikről az MVSZ elnöke Adán nyilatkozott.

A külügyi szóvivő által megjelölt jogszabály-hely senkit nem foszt meg magyar állampolgárságától, hanem megerősíti azon személyek magyar állampolgárságát, akik a volt Jugoszlávia érintett területéről 1948. január 1. előtt áttelepettek Magyarországra.

A külügyminisztérium szárnalmas védekezését az teszi végképp alaptalanná, hogy Magyarország évtizedekkel később – 1960 és 1979 között – az elvesztett területeket birtokló utódállamokkal kötött kétoldalú egyezményekkel fosztotta meg az ott élő magyarokat magyar állampolgárságuktól. Ilyen kétoldalú egyezmény viszont a volt Jugoszláviával nem jött létre. Tehát a volt Jugoszlávia bácskai, baranyai, és muravidéki területein 1941-ben élő magyarok és az ő leszármazottaik a mai napig is magyar állampolgárok! Magyar állampolgárságuktól senki nem fosztotta meg őket."

Körömi Attila, országgyűlési képviselő:

"A külügyi szóvivő, szégyenletes szakmai álláspontján túl, nyilatkozatával azt is világossá tette, hogy nem él békében magyarságával. Hiszen Zorán Zsivkovics – ex szerb miniszterelnök – több jogot adna az ott élő magyaroknak, mint a budapesti külügyminisztérium!?"

Polgár Viktor külügyi szóvivő jobban tette volna, ha a temerini magyarokat mélységesen diszkriminatív módon sújtó bírói ítélet és büntetői bánásmód ellen szólalt volna fel.

Egyébként köszönjük szóvivő úrnak, hogy kétségbeesésében előhozott jogszabályi hivatkozásával kinyitotta azt a kaput, amelyen több millió külhoni magyar egy egyszerű egyoldalú nyilatkozattétellel szerzi majd vissza magyar állampolgárságát."

Patrubány Miklós, az MVSZ elnöke szakmailag tévesnek és politikailag illetéktelennek nevezte a külügyi szóvivő nyilatkozatát, hiszen köztudomású, hogy az állampolgársági ügyek minden államban a belügyminisztérium hatáskörébe tartoznak.

A sajtótájékoztatón Dr. Gaudi-Nagy Tamás ismertette azt az elmúlt fél évben készített jogi tanulmányát, amely minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a volt Jugoszlávia említett területén élő magyarok a mai napig teljes jogú magyar állampolgárok. Sajtószolgálatunk mellékeltén közzé teszi a tanulmány teljes szövegét.

Körömi Attila országgyűlési képviselő ismertette azokat a módosító indítványokat, amelyekkel az állampolgársági törvény jelenleg zajló országgyűlési vitája során megpróbálja a történelmi jóvátétel és a diszkriminációmentesség jegyében érvényesíteni az elcsatolt területeken élő magyaroknak a magyar állampolgársághoz fűződő jogait.

Budapest, 2005. május 5.

MVSZ Sajtószolgálat

Az MVSZ Elnöksége a délvidékiek lappangó magyar állampolgársága mellett

Az MVSZ Elnöksége továbbra is kitart azon álláspontja mellett, miszerint az 1941-ben visszatért bácskai, muraközi, muravidéki és baranyai területeken élő magyarok és leszármazottaik mai napig magyar állampolgároknak tekintendők, és várja, hogy a magyar igazságszolgáltatás a délvidékiek – lappangó állampolgárságuk igazolását kérő – beadványainak jogerős elbírálásával megnyugtatóan rendezze ezt a fontos politikai kérdést.

Állásfoglalása elfogadásakor az MVSZ Elnöksége ismerte Németország alkotmánybíróságának azt az elvi határozatát, mely szerint a II. Világháborút követő területvesztés nem jelenti az állampolgárság elvesztését is.

A Gyurcsány kormány által augusztus elején az érintettek – többek közt az MVSZ – nélkül tartott konferencia sem tudott érdemi, cáfoló jogi ellenérvet találni.

Az MVSZ továbbra is úgy ítéli meg, hogy a mindenkor magyar kormányzat elsőszámú alkotmányos, nemzetpolitikai kötelezettsége a magyar állampolgárság visszaadása mindazon honfitársak számára, akik azt a trianoni határmegvonások miatt veszítették el.

Magyarok Világszövetsége

Budapest, 2005. augusztus 18-án

Kereset a Strassbourg-i Emberi Jogi Bírósághoz

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L' HOMME
CONSEIL DE L' EUROPE

F-67075 STRASBOURG CEDEX

Tisztelt Bíróság!

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye /továbbiakban: Egyezmény/ 35. cikkének 1. pontja értelmében, valamennyi hazai jogorvoslati lehetőség kimerítését követően, a magyarországi végleges határozat meghozatalát követő 6 hónapon belül fordulok a Tisztelt Bírósághoz:

Előzmény

A Magyarok Világszövetsége /MVSZ/ 2003. augusztus 18-án kezdeményezte a kettős állampolgárság kérdésében a népszavazást. Végigjárva a magyar törvényekben előírt valamennyi eljárási utat, 2004. december 5-re írta ki a köztársasági elnök a népszavazást.

A Magyar Köztársaság miniszterelnöke, az újkori demokrácia történetében példa nélkül álló módon, a népszavazást alig másfél nappal megelőző, nagy nyilvánosságú "kampányzáró" tévévitában arra buzdította a szavazati joggal rendelkező magyar állampolgárokat, hogy ne szavazzanak, azaz, hogy ne gyakorolják legalapvetőbb demokratikus jogukat, a választójogot. Ezért a népszavazás alacsony részvétellel /mintegy 38%/ zajlott, és az IGEN szavazatok száma nem érte el a törvényben az eredményesség kritériumaként megszabott 25%+1 főt, amely Magyarországon mintegy 2 millió szavazatot jelent. Győztek ugyan a népszavazás kezdeményezői által javallott IGEN-ek, de számuk nem bizonyult üggyöntő erejűnek.

Ezen túlmenően, az országosan közzétett eredményekben feltűnő volt egy olyan eredmény, amely az összesen mintegy 11.000 szavazóközül közül több mint 1.100-ban olyan eredményt mutatott, amely valószínűleg csak akkor jöhetett létre, ha ezekben a szavazóköri felcserélték az IGEN-ek számát a NEM-ek számával, minden esetben az IGEN-ek rovására.

Az MVSZ, mint a népszavazás kezdeményezője megóvta az eredményt. A törvény szerint illetékes Legfelsőbb Bíróság /LB/ helyt adott a panasznak, és megsemmisítette a felpanaszolt több, mint 1.100 szavazókör eredményét. Egyben elrendelte az eredmény újbóli megállapítását. Lásd a mellékelt LB határozatot.

Miután az eredmények újbóli megállapítása során igen sok szavazókörben nem számolták újra a szavazatokat, az MVSZ megóvta az új eredményeket is. Újabb panaszában az MVSZ kidomborította, hogy a magyar törvénynek azon rendelkezése, amely a megkérdőjelezett testület /értsd szavazóköri bizottság/ hatáskörébe helyezi a jogorvoslat során szükséges újbóli szavazatszámolást, mélységesen sérti az **Egyezmény** 13. cikkében előírt, a hatékony jogorvoslathoz fűződő alapjogot. Egyben kérte LB által megsemmisített eredményű szavazókörök szavazatainak központosított, a sajtó nyilvánossága előtt zajló újraszámolását. Ennek a javaslatnak elvi alapját a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény azon rendelkezése szolgáltatta, amely kimondja, hogy országos népszavazás esetén az egész ország egyetlen választókerületnek minősül.

A Legfelsőbb Bíróság korábbi döntésével ellentmondásban elutasította az MVSZ panaszát, és megerősítette az Országos Választási Bizottság által másod ízben kimondott eredményt, annak ellenére, hogy az újraszámolás során használt eljárás és az eredmények is, mind alkotmányossági, mind törvényességi szempontból igen aggályosnak bizonyultak.

Nota bene:

A második számolás során az összesen 1.100 érintett szavazókör közül alig több mint 900 szavazókörben számolták újra az eredményeket. A ténylegesen újraszámolt mintegy 900 szavazókör közül több mint 200-ban módosult az eredmény. Ez a választási eredmény pontatlanságát 25% fölé emeli. Ez a magas hibaszázalék, megítélésünk szerint elegendő okot kellett volna szolgáltatson a LB számára ahhoz, hogy az ország mind a 11.000 szavazókörében elrendelje a szavazatok tényleges újraszámolását. A kormányoldali politikum és sajtó óriási nyomása alatt a LB nem vállalta ezt.

A népszavazási eljárás során egyértelműen kiderült, hogy az **1997. évi C. törvény szerint nem lehet demokratikus választást, sem demokratikus népszavazást tartani.**

Az Egyezmény kiegészítő jegyzőkönyvének 3. cikke – a *szabad választásokhoz való jogról* – szerint: „a törvényhozó testület megválasztását illetően *biztosítja a nép véleményének kifejezését.*” Ezért a Magyarok Világszövetsége az alábbi panasszal fordul az Európai Emberi Jogi Bírósághoz.

P a n a s z

1. Az 1997. évi C. törvény nem tartalmaz szabályokat a kampány megsértőivel szemben való eljárásra és szankcionálásra vonatkozóan. Így az OVB nem állapította meg a kormány kampánysértő tevékenységét.

A hatályos szabályok nem egyértelműek, hiszen az OVB döntésével szemben a Fővárosi Választási Bizottság kimondta a választási alapelvekre, valamint az Alkotmánybíróság 52/1997. (X. 14.) határozatára hivatkozva, hogy a kormány nem folytathat kampányt népszavazás idején. A hivatkozott határozat szerint: „kötelező ügydöntő népszavazás kezdeményezés automatikusan a képviseleti szerv fölé helyezi a közvetlen hatalomgyakorlást, terhet az Országgyűlés és a népszavazásban érintett szervek, végrehajtói szerepbe kerülnek, és egyben kötelezettségükké válik az, hogy a közvetlen hatalomgyakorlás eljárását ne fenyegetse senki, egészen az eredményes népszavazásig.”

Ezzel szemben a kormány a népszavazást megelőző hetekben súlyos milliókat költött a kampányra, mellyel megtevesztette a szavazati joggal rendelkező magyar állampolgárokat.

A teljes jogbizonytalanságot előidéző helyzetben a Legfelsőbb Bíróság kimondta: nincs ma hatályos jogszabály Magyarországon, amely tételesen szankcionálná a kormány alkotmánysértő *kampánytevékenységét.*

2. Nincs szabályozva a népszavazást kezdeményező szervek részére nyújtandó támogatás mikéntje. Így amíg a kormány szabálytalanul, közpénzen milliókat költött a tájékoztatásnak nevezett kampányszerű riogatásra, addig a kezdeményezők nem kaptak egy fillért sem.

A leírtak súlyos politikai diszkriminációt jelenteknek, és ütköznek az **Egyezmény** 14. cikkében /*Megkülönböztetés tilalma*/ foglaltakkal.

„A jelen Egyezményben meghatározott jogok és szabadságok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás,

politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani.”

3. Ugyancsak súlyosan diszkrimináló, és a népszavazás eredményének tisztaságát kockáztató körülmény az, hogy a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény rendelkezései alapján az államot képviselő szavazatszámálók az állami költségvetés terhére napidíjat kapnak a „választásnap” munkájukért, ugyanakkor a népszavazás kezdeményezőit képviselő szavazatszámálókat ez a kedvezmény nem illeti meg.

4. Az 1997. évi C. törvény jogorvoslati rendszere áttekinthetetlen, értelmezhetetlen és végrehajthatatlan. Nemcsak a választópolgárok nem tudják értelmezni, de a választási szervek sem. A Magyarok Világszövetsége a népszavazást követően az ország 20 Területi Választási Bizottságához nyújtott be kifogást, melyre a válaszok annyi változatot tartalmaztak ahány választási bizottság határozatot hozott.

A Fővárosi Választási Bizottság – folyamatos határozatképtelenség miatt – még akkor sem tudott döntést hozni, amikor a Legfelsőbb Bíróság az OVB eredményt megállapító döntését megsemmisítette. A szavazatszámálói bizottságok a szavazatok újraszámolásának feladatát szintén változóan értelmezték. Legjellemzőbb az az állásfoglalás volt, hogy a bizottságok tagjai szavaztak arról, hogy akarnak-e újraszámolni.

A hivatkozott törvényben a jogorvoslati jog gyakorlására biztosított határidők szintén végrehajthatatlanok, a szabályok nem világosak. A Legfelsőbb Bíróság /LB/ elnöke el is mondta, hogy a törvényben az LB-nek biztosított 24 órás határidő nem teszi lehetővé a megalapozott döntést.

Az Egyezmény 13. cikke tartalmazza a Hatékony jogorvoslatihoz való jog szabályait:

„Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

A Magyarok Világszövetsége, mint a népszavazást kezdeményező szerv kifogása alapján a Legfelsőbb Bíróság Kvk. IV. 37.315/2004/2. számú végzésében az OVB 196/2004. /XII.11./ számú határozatát

megsemmisítette, és a 2004. december 5. napjára kitűzött országos népszavazás eredményének megállapítására vonatkozó eljárást megismételtette.

A Legfelsőbb Bíróság a benyújtott kifogás elbírálása során a következő álláspontra helyezkedett:

„A kérelmező által becsatolt mellékletek pontosan tartalmazzák azokat a szavazóköroket, ahol észlelték, hogy a szavazatok számlálása eltér az OVB által kiadott ajánlásban foglaltaktól, melynek következtében az „igen” és „nem” szavazatok felcserélődtek. Tartalmazzák továbbá azoknak a személyeknek a megjelölését is, akik a szavazatszámálói bizottság tagjaiként a szabálytalanságokat észlelték, és azokat jegyzőkönyvben, vagy más módon rögzítették.

Ezekben a szavazóköroben ezért a szavazás tényleges eredménye csak akkor állapítható meg, ha a bejelentett szabálytalanságok kivizsgálása a szavazatok ellenőrzésével megtörténik.”

„A Legfelsőbb Bíróság ezért – mint a szavazás eredménye ellen benyújtott kifogás elbírálására kizárólagos hatáskörrel rendelkező szerv – nem tekinthet el attól a törvényes követelménytől, hogy a bizonyítékokkal alátámasztott szabálytalanságokat kivizsgálják.”

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint szükséges, hogy az OVB megismételt eljárásában ezen, már előterjesztett bejelentések alapján tisztázza a szavazatszámolás törvényességével kapcsolatosan felmerült aggályokat a megjelölt szavazóköroben.”

A megismételt eljárásra a teljes szabályozatlanság, káosz és törvénytelenység volt a jellemző.

A kifogásolt szavazókörok egy részében a **szavazatszámálói bizottságok nem végezték el a tényleges szavazat újraszámolást, hanem többségi határozattal helyben hagyták a korábban megállapított eredményt**, és ezzel eltekintettek a **tételes újraszámolástól, illetve a törvénysértésre hivatkozó kifogások tényleges kivizsgálásától.**

Az MVSZ kifogásában hangsúlyozta, hogy „pusztán a korábbi jegyzőkönyvek szerinti adatok új jegyzőkönyvbe történő mechanikus átmásolása nyilvánvalóan nem elégíti ki a jogszabály és a Legfelsőbb Bíróság végzéseinek követelményeit, sőt a jogorvoslat Alkotmányban rögzített jogintézménye ezzel lényegében kiüresedik.”

Az MVSZ hivatkozott továbbá arra, hogy „amíg az összes megismételt eredmény-megállapítási eljárással érintett szavazóköroben

nem történik meg a szavazatok újraszámolása, illetve az egyes egyéb törvénysértések kivizsgálása a választás tisztasága és az eredmény hitelessége veszélyben forog.”

„Minden választópolgár és választási szerv közös érdeke, hogy amennyiben aggály merül fel a választási eljárás bármely részével kapcsolatban azt megnyugtatóan tisztázhassuk, mert e nélkül az egész népszavazási eljárás és az eredmény hitelessége forog kockán.”

A Legfelsőbb Bíróság az MVSZ kifogását elutasította, többek között a következő indoklással: „A Legfelsőbb Bíróság a választási szervekre bízta annak eldöntését, hogy az adott szavazókörben a bejelentők által észlelt szabálytalanságokat milyen módszerrel vizsgálják ki..”

Nem törvénysértő ezért, hogy azokban a szavazókörökben, ahol a szavazatok ellenőrzését újraszámolás nélkül is el tudták végezni, (???) az újraszámolásra nem került sor.

Az Országos Választási Bizottság /továbbiakban: OVB/ gyakorlatilag semmilyen hatáskörrel nem rendelkezik, állásfoglalása szerint nem értelmezheti a választási eljárás alapelveit sem.

Állásfoglalást ugyan adhat ki a választással kapcsolatos jogszabályok egységes értelmezésére és az egységes joggyakorlat kialakítására, de ezen **állásfoglalás ellen jogorvoslatnak helye nincs.**

Az **Országgyűlés** 2005. február 21-én fogadta el az OVB és a belügyminiszter jelentését a 2004. december 5-i népszavazásról, és említésre sem került a joghézagokért, és az alkotmánysértések büntethetlenségéért felelős jogalkotó. Az Országgyűlés, ha hivatása magaslatán állt volna, akkor megállapítja, hogy a népfelség gyakorlása akadályba ütközött.

Az **Alkotmánybíróság** 22/2005. (VI. 17.) AB határozatában megállapította a Magyar Állam, mint jogalkotó felelősségét:

„Az Alkotmánybíróság hivatalból eljárva megállapítja: az Alkotmány 2. § (2) bekezdésében előírt, a népszuverenitás közvetlen gyakorlásáról szóló rendelkezést, valamint az 57. § (5) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogot sértő mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenes helyzet jött létre annak következtében, hogy az Országgyűlés nem szabályozta a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényben a népszavazás lebonyolításához kapcsolódó – a választójogi

általános szabályoktól eltérő – jogorvoslati határidőket, és ezzel nem biztosította a jogorvoslathoz való jog gyakorlásának a népszavazás speciális jellegéhez igazodó feltételeit és eljárásjogi garanciáit.

Az Alkotmánybíróság felhívja az Országgyűlést, hogy jogalkotói kötelezettségének 2005. december 31. napjáig tegyen eleget.”

K é r e l e m

Kérem a Tisztelt Bíróságot, hogy a leírtak és a mellékelt végzéseiben foglaltak alapján állapítsa meg, a Magyar Állam felelősségét:

1. Az 1997. évi C. törvény szabályai alapján eljárva nem biztosíthatóak az Egyezmény kiegészítő jegyzőkönyvének 3 cikkében foglalt követelmények. „A törvényhozó testület megválasztását illetően biztosítja a nép véleményének kifejezését.” Kötelezze a Tisztelt Bíróság a Magyar Államot demokratikus népszavazást biztosító törvények és körülmények létrehozására.

2. Állapítsa meg a Tisztelt Bíróság, hogy a Magyar Állam a népszavazási kampány szabályozatlanságával, a népszavazásban résztvevők anyagi támogatásában való különbségtételével súlyos politikai diszkriminációt követett el, melyek az Egyezmény 14. cikkébe ütköznek.

3. Mondja ki a Tisztelt Bíróság, hogy a Magyar Állam felelős az 1997. évi C. törvény áttekinthetetlen, végrehajthatatlan és értelmezhetetlen jogorvoslati rendszeréért, megsértve ezzel az Egyezmény 13. cikkében foglaltakat.

4. Kötelezze a Tisztelt Bíróság a Magyar Államot, hogy a népszavazás kezdeményezői által delegált szavazatszámológok részére fizessen ki a Magyar Államot képviselő szavazatszámológok „választásnap” tiszteletdíjával azonos összeget.

5. Kötelezze a Tisztelt Bíróság a Magyar Államot, hogy fizessen a népszavazást kezdeményező, és a pozitív népszavazási kampányt lefolytató Magyarok Világszövetségének az általa és a népszavazásban vele társult egyéb szervezetek által felmutatható, számlákkal igazolt összeget. Továbbá állapítsa meg a Magyar Állam fizetési kötelezettségét addig az összeghatárig, amelyet a Magyar Kormány – negatív kampányt

jelentő – újsághirdetésekre, televíziós és rádióreklámokra, óriásplakátokra és szórólapokra költött.

6. Kötelezze a Tisztelt Bíróság a Magyar Államot, hogy fizessen a kampányban résztvevő MVSZ tisztségviselőknek a kormány tagjai háromhavi fizetésével azonos, de nem kevesebb, mint havi 10.000 Euró értékű illetményt.

7. Kötelezze a Tisztelt Bíróság a Magyar Államot, hogy az MVSZ-t képviselő ügyvédeknek a képviselők ellátásáért és a jogi tanácsadásért 20.000 Euró tiszteletdíjat fizessen meg.

Budapest, 2005. július 3.

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének
elnöke

Ej.: 2003/0171

Miért NEM? avagy Igen, de nem így!

A Magyarok Világszövetségének elnöksége alapos dokumentálódás után, név szerinti szavazással, 18 a 3 ellenében úgy döntött, hogy azt ajánlja Magyarország polgárainak, szavazzanak *nemmel* Magyarország és az Európai Unió közötti csatlakozási szerződésre, melyet 2003. április 12-én népszavazás alá bocsátanak. Az MVSZ elnöksége ugyanakkor hitet tett amellest, hogy Magyarország helye ott van a római kisugárzású nyugati civilizáció államainak közösségében. Az MVSZ elnökségének egyedüli szempontja a lehető legelőnyösebb csatlakozási feltételek elérése.

A világ legnagyobb magyar civil szervezetének elnöksége döntését egy egész napos nyílt ülésen hozta meg, melyet előben közvetített az internetes Világrádió Visszhang csatornája. A névre szóló szavazás előtt az elnökség magasan képzett és elismert szakértők pro és kontra érveket felsoroló előadásait hallgatta meg. Ezt követően megismertek a magyarországi pártok érveivel és - sokak szerint - az ország száz legtekintélyesebb személyiségét tömörítő Százak Tanácsának álláspontjával.

Magyarország EU-s csatlakozási szerződésének elutasításakor a Magyarok Világszövetségét az alábbi szempontok vezérelték.

A népszavazás elfogadhatatlan körülményei

A Magyar Köztársaság 2002. december 23-án közzétett alkotmánymódosítása elrendelte, hogy Magyarországnak a csatlakozási szerződés szerinti EU-s csatlakozásáról 2003. április 12-én ügydöntő népszavazást kell tartani. Bár ily módon az alkotmány a népszuverenitás közvetlen gyakorlását rendelte el, ennek feltételeit a politikum nem teremtette meg, sőt elfogadhatatlan eszközökkel próbálja meg a szavazásra hívott polgárokat az érdemi döntés lehetőségétől megfosztani.

1. A népszavazást megelőző három és fél hónap alatt Magyarország állampolgárait egy teljesen egyoldalú propaganda-hadjáratnak tették ki, mely kizárólag az EU-s csatlakozás biztosra beígért előnyeiről szólt, mélyen hallgatva a lehetséges hátrányokról. Az egyoldalú kampány

során dokumentáltan az érzelmekre kívántak hatni, mellőzve a tárgyilagos tájékoztatást. A magyarországi EU kampány sajátosságai:

- az Országgyűlésben képviselt valamennyi párt – kormánypártok és ellenzék egyaránt – az első pillanattól kezdve nyíltan és karöltve az IGEN mellett kampányolt;

- a kampány közepén megszólalt a Magyar Tudományos Akadémia, és az IGEN szavazatra bízta Magyarország polgárait;

- ugyancsak a csatlakozási szerződés tartalmának ismertetése előtt, megszólaltak történelmi magyar egyházak, közöttük a római-katolikus püspöki konferencia, mely IGEN szavazatra hívta fel híveit;

- a magyar adófizetők pénzéből a költségvetésben előirányzott 2 milliárd forint – mintegy 8 millió euró – egyáltalán nem juttattak a csatlakozás hátrányait túlsúlyban érző és ezért a NEM szavazatra felhívó szervezeteknek; ezzel szemben közel 1 milliárd forintot olyan cégeknek juttattak, amelyek amerikai érdekeltségűek. Az ő feladatuk volt az EU-s csatlakozás előnyeit a magyar szavazókkal ismertetni;

- Magyarország városaiban már hetekkel a népszavazás előtt olyan harsány utcai EU pro-ünnepléssel örvendeztették meg a polgárokat, amelyek vetekednek a Riói karnevál tobzódásával.

2. A népszavazási urnák elé járuló magyar állampolgárok túlnyomó többsége nem ismeri, és április 12-ig meg sem ismerheti azt a csatlakozási szerződést, amelyről szavaznia kell. A több ezer oldalas szerződés részeinek magyar fordítása csak az utolsó hetekben lett a Külügyminisztérium honlapján közzé téve. Sem a lefordított anyag mennyisége, sem a rendelkezésre álló idő, sem a magyarországi internetezők száma nem jogosítja fel arra a magyar kormányt, hogy tájékoztatási kötelezettségét teljesítettnek tekintse. A népszavazás időpontja túlságosan korai. Ha akadnak balti államok, amelyek az ügydöntő népszavazást ősszel rendezik meg, Magyarországnak is a lehető leghosszabb ismerkedési időt kellett volna állampolgárai számára kialakítania.

3. A népszavazás kiírása alkotmánysértő módon történt. A Magyar Köztársaság módosított alkotmányának 79. §-a elrendeli:

„79. § Ügydöntő országos népszavazást kell tartani, a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő, a csatlakozási szerződés szerinti csatlakozásáról. E népszavazás időpontja 2003. április 12.”

Ám a népszavazásra feltett kérdés nem ezt tartalmazza. A szavazófülkébe érkező magyar állampolgárt nem a csatlakozási szerződésről kérdezik, hanem egy elvi válasza késztetik, hogy elvileg akarja-e a Magyar Köztársaság EU-s csatlakozását. („Egyetért-e azzal, hogy a Magyar Köztársaság az Európai Unió tagjává váljon?”)

Nem kell bizonygatnunk, hogy erre a kérdésre a magyarok 90%-a igennel szavaz, hiszen számukra az EU azt a nyugat-európai és civilizációs közösséget jelenti, amelynek Magyarország AD 1000 óta szerves tagja.

A népszavazásra feltett kérdés nem csak alkotmánysértő, hanem súlyosan manipulálja a szavazót az IGEN válasz irányába.

Az április 12-i népszavazás számos körülményének alkotmányellenes mivoltát a Magyarok Világszövetsége és a Magyar Földvédő Mozgalom közös beadványban terjesztette az Alkotmánybíróság elé. Az Alkotmánybíróság 2003. április 8-án hozott végzésében hatáskör hiányára való hivatkozással elutasította a vonatkozó beadványokat.

Az Alkotmánybíróság végzése azonban igen lényeges megállapításokat tett. Az alkotmányozó hatalom – értsd, a parlamenti négy párt – úgy járt el, hogy:

„...az Alkotmány 79.§-ban foglalt népszavazási kérdést az Országos Választási Bizottság nem hitelesíthette, és a választópolgárok sem élhettek a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényben biztosított jogorvoslati lehetőséggel. ... Az alkotmányozó hatalom ténylegesen kizárta, hogy az Alkotmánybíróság a választási eljárásról szóló törvény 130.§-ában biztosított jogkörében eljárjon. Ezért az Alkotmánybíróság a népszavazási kérdés vizsgálatára irányuló jogorvoslati eljárásban nem vizsgálhatta, hogy az Alkotmány 79.§-ban foglalt népszavazási kérdés megfelel-e az Alkotmányban, az országos népszavazásról és népi kezdeményezésről szóló 1998. évi III. törvényben és a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvényben megfogalmazott követelményeknek.”

Vagyis, az Alkotmánybíróság tetten érte az országgyűlési négy pártnak az alkotmányozási hatalommal való visszaélését, hiszen a népszavazási IGEN érdekében attól sem riadtak vissza, hogy a jogállami kontroll alól – az Alkotmánybíróság által a fentiek szerint megállapított módon – látványosan kibújjanak.

4. Az IGEN-nel szavazó parlamenti négy párt által a Magyar Köztársaság alkotmányába ágyazott április 12-i népszavazás részleteit a belügyminiszter 2003. december 31-én közzétett rendeletben szabályozta. E rendelet – hatályos törvényekre hivatkozva – kimondja, hogy a népszavazás szavazatszámológói között csakis a parlamenti négy párt által kinevezett személyek lehetnek. Vagyis, csakis az IGEN képviselői. Ha a parlamenti négy párt a demokrácia legalapvetőbb értékeit fontosnak tartotta volna, akkor gondoskodott volna arról, hogy ez a képtelen helyzet elő ne fordulhasson. Ugyanúgy, ahogy az ügydöntő népszavazást elrendelő alkotmánymódosítással akárhány hatályos törvényt keresztül húzott és fölülbírált, a parlamenti négy pártnak semmilyen erőfeszítésébe sem került volna biztosítani azt, a népszavazás számológóibiztosai között az IGEN és a NEM képviselői egyaránt jelen legyenek. Ha akarta volna.

Az így kialakult helyzet ahhoz hasonlít, mintha az éppen hatalmon levő párt elrendelné, hogy a soron következő választásokon szavazatszámológókat csak ő maga nevezhessen ki. Ellenzői pedig bízzanak tisztességében.

Ilyen előzmények után, ha az MVSZ elnöksége Magyarország EU-s csatlakozásának semmilyen hátrányát sem ismerte volna, erre az eljárásra akkor is nemet kellett volna mondania – az igazság, a méltányosság és a tisztesség jegyében. Ha másért nem, akkor azért, hogy saját alapszabályához ragaszkodjék. MVSZ alapszabály, 2.§: „Az MVSZ a magyar közösségek legalapvetőbb értékeinek az igazságot, a méltányosságot és a tisztességet tartja. ... E nélkül a magyar közösségek gyarapodását nem tarja elképzelhetőnek.”

A csatlakozási szerződés elfogadhatatlan következményei

A csatlakozási szerződésnek vannak elfogadhatatlan következményei, melyek közül megkerülhetetlen fontosságúaknak kell tekintenünk a magyar termőföld kötelező áruba bocsátását, és ezzel párhuzamosan a magyar mezőgazdasági termelőket sújtó kvótarendszert, valamint azt a vasfüggönyt, amely Magyarország EU-s csatlakozása következtében közéje és egyes külhoni magyar nemzeti közösségek közé ereszkedik.

5. Arra a veszélyre, amely a magyar termőföldnek a tőke szabad áramlása című fejezetben való szerepeltetéséből fakad, sokan

figyelmeztettek. Közöttük meg kell említenünk Magyarország tekintélyes személyiségeit magába foglaló Százak Tanácsát és a Magyar Földvédő Mozgalmat, valamint a Magyarok Világszövetségének elnökségét is, amelyik 2002. november 23-án, 165/2002. sz. határozatában, 18 igennel, 1 nemmel és 2 tartózkodással felkarolta a Százak Tanácsának 2002. Október 2-án kelt felhívását, amely kimondja:

„Felhívunk minden hazáját szerető magyart – pártállástól függetlenül – arra, hogy egy közös földvédő mozgalom keretében fogjunk össze, és akadályozzuk meg a magyar termőföld eladását! Ha másként nem lehetséges, akár az Európai Unióhoz csatlakozás megakadályozásával is!”

Az MVSZ egyesült Kárpát-medencei régiójának elnöksége 2003. február 22-én, egész napos vita után megfogalmazta a magyar termőföld áruba bocsátásával kapcsolatos legfontosabb aggályait.

A termőföld eladásának áldatlan következményeit mi magyarok saját bőrünkön már megtapasztalhattuk, akkor amikor a tizenkilencedik és a huszadik század fordulóján az Erdélybe telepített, regáti tőkével működő Albina bank pár évtized leforgása alatt felvásárolt minden talpalatnyi, eladóvá vált földet és azt román telepesek kezére juttatta. Az erdélyi termőföld eladása döntően hozzájárult ahhoz, hogy Erdélyt Magyarországtól Romániához csatolták.

6. A magyar termőföld és megművelőinek sorsa szorosan összefügg. Magyarország mezőgazdaságból élő polgárainak lehetőségeit drámaian korlátozzák azok a termelési kvóták, amelyeket a magyar kormány képviselői az EU-tól számukra kialakítottak.

Nézzünk néhány kiharcolt elemet a kvótákból!

Mg-i területek	Magyar adottság	Magyar igény	Aláírt kvóta	Elért szint %-ban adottsághoz - igényhez
Szántóföldi bázisterület (ezer ha)	4 500	3 653,3	3 487,8	77,5 81,2
Regionális hozam (t/ha)	*	5,04	4,73	* 93,8
Tradicionális durumbúza (ha)		15 000	2 500	16,7
Nem tradicionális durumbúza (ha)		50 000	4 305	8,6
Rizs (ha)		18 000	3 222	17,9
Szárított takarmány (t)		200 000	49 593	24,8
Cukor A (t)		400 000	400 454	100,1
Cukor B (t)		80 000	1230	1,5
Izoglükóz A (t)		130 000	127 627	98,2
Izoglükóz B (t)		10 000	10 000	100,0
Kender (t)		3 108	2 061	66,3
Len (t)		1 461	---	0,0
Paradicsom (t)		321 442	130 790	40,7
Őszibarack (t)		1 000	1 616	161,6
Körte (t)		1 000	1 031	103,1
Dobány (t)		15 000	12 355	82,4
Beszállított tej (t)		2 600 000	1 782 650	68,6
Közvetlenül eladott tej (t)		200 000	164 630	82,3
Szarusmarha készíthó tám. (Euro)		12 000 000	2 936 076	24,5
Vágási prémium (állat)		480 000	235 998	49,1
Húsmarha prémium (állat)		245 000	94 620	38,6
Anyatehén (állat)		300 000	117 000	39,0
Juh (állat)		1 500 000	1 146 000	73,9**
Kecske (állat)		50 000	juhkvótában	

*1991-ben a kukorica és a búza hektáronkénti hozama: 6710 és 5190 kg volt.

**A juh és kecske kvótát egyben határozták meg ezért annak együttes igény-értéke a viszonyítási alap. (1 550 000)

Szeretnék segíteni abban, hogy a kvóta igazi tartalma közérthető és kézzel fogható legyen mindenki számára, ezért a táblázat utolsó oszlopának értékeit a következőképpen kell értelmezni: ha pl. eddig Magyarországon 100 gazda termelt piacra paradicsomot, a belépés után CSAK 40 gazda (40.7%) reménykedhet közülük támogatásban, a többi szép lassan, vagy nagyon gyorsan tönkre fog menni, mi fogyasztók pedig egyre kevesebb és drágább paradicsomhoz fogunk jutni!" Forrás: Dr. Zacsek Gyula – Vádirat.

Az igen hatékony magyar mezőgazdaság leépítése nem egyik napról a másikra történt. Annak jelei már a kilencvenes évek elején jól érzékelhetőek voltak. Jómagam ezzel kapcsolatos aggályaimat néhai Antall József miniszterelnöknek, az MVSZ akkori elnökének Csoóri Sándornak bízta át, már akkor megírtam. Postafordultával érkezett a válasz, mely a kérdés részletes megválaszolását ígérte. Ám a beígért levél sohasem érkezett meg. Lehet, hogy Antall Józsefet elhatalmasodó betegsége is akadályozta. De az, hogy a magyar mezőgazdaság szétverésének okát firtató levelem elevenbe talált, hónapok múlva kiderült. Egy nagy fogadáson, melyen száznál is több külföldi politikus volt jelen – közöttük Jaques Chirac, Helmut Kohl, Carl Bildt – mutattak be Magyarországi miniszterelnökének. Kézfogásunk pillanatában, nevem hallatán összerezsent, és ennyit mondott: „Maga írta nekem azt a levelet a magyar mezőgazdaságról?”

7. Az MVSZ elnökségének 2003. március 22-i ülésén a legnagyobb kormánypárt, az MSZP elnökét képviselő államtitkár, Dr. Balázs Péter – kérdésre válaszolva – bevallotta: Magyarország – nagy valószínűséggel – 2003. július 1-től kezdve vízumkötelezettséget vezet be Ukrajna és a volt Jugoszlávia utódállama polgárai számára. Erre a lépésre EU-s kötelezettségei kényszerítik Magyarországot.

Magyarország és a tőle elcsatolt területeken élő magyarok viszonyának alakulását, Magyarország EU-s csatlakozásának vonatkozásában, a Magyarok Világszövetsége már 1997-ben elemezte. Ekkor, az MVSZ elnöksége – a Duray Miklós vezette Stratégiai Bizottság előterjesztését elfogadva – kimondta, hogy számára Magyarország EU-s csatlakozása csakis a külhoni magyar nemzeti közösségekkel együtt képzelhető el. Illetve, csatlakozásának időpontjáig, Magyarországnak meg kellene oldania azt, hogy esetleges,

szomszédait megelőző csatlakozása, ne szüljön akadályt a szomszédos államokban élő magyarokkal való kapcsolattartásban.

A Magyarok Világszövetsége 1996 és 2000 között – a politikai döntés-előkészítés minden fokozatát végigjárva – eljutott a magyar állampolgárság kiterjesztésére vonatkozó javaslatról, a külhoni magyar állampolgárság jogintézményének meghatározásáig és a vonatkozó törvénytervezet elkészítéséig. Ennek ellenére a magyar politikum egy más utat – a kedvezménytörvény útját választotta. Nem itt a helye, a kedvezménytörvény kisiklásának körülményeit és okait vizsgálni, de tény, hogy a megalkotói által hozzá fűzött reményeket távolról sem váltotta be. Ha Magyarország a külhoni magyar állampolgárság jogintézményét megteremtette volna, akkor a délszláv háború előtt még közel félmillió magyar nemzeti közösség tagjait ma nem sújtaná a Schengen-i határ szigora.

Amikor az MVSZ elnöksége, a külhoni magyarok és Magyarország közé, az EU-s csatlakozás következtében leereszkedő újabb vasfüggöny miatt nemmel szavazott a csatlakozásra, akkor csak hű és következetes volt önmagához, csak betartotta a Magyarok IV. és V. Világkongresszusa, illetve az MVSZ Küldöttgyűlése által 1996-ban és 2000-ben hozott határozatait.

Az Európai Unió szeplői

Az Európai Unió, melyhez Magyarország csatlakozni kíván, nem egy szeplőtelen képződmény.

8. A mai Európai Unió távolról sem az az Unió, amellyel Magyarország a kilencvenes évek elején megkezdte a csatlakozási tárgyalásokat. Az akkori EU a jólét, a jogbiztonság és a demokrácia megtestesítője volt, amely nagy odafigyeléssel és komoly ráfordítással segítette az elmaradottabb csatlakozó országok felzárkózását. Az akkori EU egyáltalán nem, vagy alig avatkozott be tagállamainak belügyeibe.

Ma egy központosított szuperállam körvonalai sejlenek fel, amelynek közpénzen eltartott hatalmi intézményeiről – hadsereg, rendőrség, stb. – csak ezután kezdenek majd beszélgetni.

A kilencvenes évek elején a nemzetek Európájáról volt szó. Pár év múlva a regionalizmus és a föderalizmus ígéretével csábított az EU. Mára e fogalmak használata „tiltott gyümölcsé kezd válni, és helyébe egy új, homályos fogalom – az „európai közösségek” fogalma lép.

Az Európai Unió most készíti alkotmányát. Alkotmányozó ülése, a Konvent, még javában vitatja az EU majdani alapokmányát. Vajon el lehet-e várni, hogy az ország polgárai nyugodt lelkiismerettel megszavazzák Magyarország csatlakozását egy olyan szuperállamhoz, amelynek alkotmánya még csak formálódik, és egy esetleges kilépés lehetőségét sem szavatolja?

9. Bővítési igyekezetében az EU meghasonulni látszik. Tíz évvel ezelőtt, a koppenhágai kritériumokban kimondta, hogy csakis a stabil, demokratikus jogállamként működő országok csatlakozhatnak hozzá. A bővítési folyamat során évekig hangoztatták, hogy csakis a minden szempont szerint felkészült országok és csakis felkészültségük sorrendjében csatlakozhatnak.

Ezek után, a bővítéshez fűződő érdekek egyszer csak teljesen fölülbíráltak minden értéket, amelyet az EU hirdetett, és a csatlakozni kívánóktól megkövetelt. Ez az a pillanat, amikor hiába valóvá vált Magyarország igyekezete, mert egyszerre azon vette észre magát, hogy egyazon sorban áll olyan országokkal, amelyek felkészültsége messze elmaradt a sajátjától.

Az EU meghasonlott akkor, amikor érdekeit az általa vallott értékek elé helyezte.

10. Az EU bővítéshez fűződő érdekeinek mindenek fölötti mivolta annak a képtelenségnek is teret nyitott, hogy sajátjogrendjébe befogadjon az amúgy Európában elfogadhatatlan, fasiszta jellegű törvényeket, amelyek a kollektív bűnösség elvére alapoznak.

Az EU bővítéshez fűződő érdekei oly hatalmasak, hogy inkább befogadja a benesi dekrétumok hatályon kívül helyezését mereven elutasító Csehországot és Szlovákiát, semmint kockáztatná ezen országok kimaradását.

A Magyarok Világszövetsége 1945-46-ban, amikor a benesi önkény tombolt, egyedül maradván is hallatta tiltakozó szavát. Ha most a benesi dekrétumok megtűrése miatt fenntartásokat fogalmaz meg az EU-val szemben, akkor csak folytatja legszebb hagyományait, akkor csak ragaszkodik az egyetemes emberi jogok tiszteletben tartásához.

Ami a csatlakozási szerződésből kimaradt

Egy ilyen, több ezer oldalas szerződésben nem csak a részletek tömkelegét, hanem a felek viszonyának egészét – a maga történelmi távlatában is – tükröznie kell. A csatlakozási szerződésnek, ha másutt nem, akkor a preambulumban ki kellett volna térnie arra, hogy mit adott Magyarország az EU államainak, és mit kapott tőlük.

11. A magyar nemzet legkevesebb ezerszáz éves európai történelmének talán legsúlyosabb csapását – amely hatásában egyedül a tatárjárás okozta pusztulással hasonlítható – a trianoni békediktátum jelentette, amelyet négy évtizeddel ezelőtt elsősorban a Nyugat-európai hatalmak mértek Magyarországra. A magyar nemzet életét máig hatóan megkárosító ország- és nemzetcsonkítás elsősorban annak a Franciaországnak és Angliának köszönhető, amelyek a mai EU központi hatalmai. (Mint tudjuk, a két szuperhatalom, az Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió, elfogadhatatlanul igazságtalan volta miatt, sohasem ratifikálta a trianoni békediktátumot.)

Azalatt a tíz év alatt, amíg Magyarország csatlakozási tárgyalásait folytatta. Közép-Európa térképe teljességgel árajzolódott. Az önrendelkezési jogukkal nem csak olyan európai hagyományokkal bíró nemzetek, mint a cseh és a horvát éltek, hanem az ötmilliónál kisebb létszámú szlovák, az alig kétmillió szlovén és a félmilliót alig meghaladó montenegrói. Eközben a magyar nemzet Trianonból eredő szétszakítottsága mit sem változott. Lehet, hogy Magyarország úgy ítélte meg: nincs abban a helyzetben, hogy a folyamatosan bomló-módosuló határu szomszédaival – a Helsinkai Záródokumentum szellemében – a békés határmódosításról tárgyalásokat kezdjen. Azt azonban kérnie kellett volna, hogy a békediktátumokkal rákényszerített határok önként vállalt elismerésének fejében, az EU szavatolja a kisebbségi léthelyzetbe került magyar nemzeti közösségek autonómiához való jogát, és tegye lehetővé a magyar állampolgárság alanyi jogú kiterjesztését mindazok számára, akiket, vagy felmenőiket kényszerrel megfosztottak magyar állampolgárságuktól – avagy a trianoni békediktátumnak a magyar nemzetet máig sújtó hatásainak megszüntetését.

12. Nincs tudomásunk arról, hogy Magyarország EU-s csatlakozási szerződése említést tenne arról, hogy országunk mivel járult hozzá Európa szellemi-politikai arculatának alakításához.

Lehet, hogy nem kell eleink Európa szolgálatában kiontott vérért emlegetnünk, sem a magyar szenteket, sem a magyar tudósokat. De azt, hogy 1222-ben az Aranybullával a szárazföldi Európa első alkotmány-törvényét hívta életre, hogy 1509-ben az Udvarhelyi Constitutióban, Európát évszázadokkal megelőzve, először foglalták eleink törvénybe a személy sérthetetlenségét, valamint azt, hogy 1568-ban a Torda-i Országgyűlésen ugyancsak ennek az országnak lakói foglalták először törvénybe a legfőbb emberi szabadságjogot – a lelkiismeret, a hit szabadságát, nos legalább e három ténnyt a csatlakozási szerződés előszavából kihagyni nem szabadna. Hiszen e tettekkel Magyarország korai előfutárának bizonyult egy évszázadokkal később stabil, demokratikus jogállamok szövetségét vajúdó Európának.

Magyarok és európaiak tanulságára.

Budapest, 2003. április 10-én

Patrubány Miklós,
a Magyarok Világszövetségének
elnöke